

Arrest

**nr. 89 141 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers hebben op 3 februari 2011 een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten, die op 30 september 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot de arresten nrs. 75 575 en 75 576 van 21 februari 2012, waarbij hen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekers dienden op 7 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 23 februari 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 27 februari 2012 werden verzoekers in kennis gesteld van deze beslissing.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Artikel 9ter §3-2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1^e en 2^e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art 9ter, §2, 3^e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk

Betrokkene legt een kopie voor van haar attest van immatriculatie en van dat van haar partner. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van identiteit. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk. (...)"

1.4. Op 2 maart 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 6 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing is het voorwerp van een schorsings- en annuatieberoep (rolnr. 103 371), dat door de Raad verworpen werd bij arrest nr. 89 140 van 4 oktober 2012.

1.6. Op 26 juli 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13 quinquies) aan verzoekers. Deze beslissingen zijn het voorwerp van een schorsings- en annuatieberoep (rolnr. 103 774), dat door de Raad verworpen werd bij arrest nr. 89 139 van 4 oktober 2012.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Verwerende partij vraagt zich ter terechtzitting af of verzoekers nog een belang hebben bij hun beroep aangezien volgens haar uit de in punt 1.5. bedoelde beslissing blijkt dat hun identiteit niet langer betwist wordt. De raadsvrouw van verzoekende partijen verklaart ter terechtzitting zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Te dezen dient de Raad op te merken dat artikel 9 ter, §3, van de Vreemdelingenwet meerdere onontvankelijkheidsgronden bevat waarin geen hiërarchie werd aangebracht en dat uit de in punt 1.5. bedoelde beslissing niet zomaar kan afgeleid worden dat de verwerende partij aanvaardt dat verzoekers hun identiteit aangetoond hebben op de wijze zoals bepaald in artikel 9 ter, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan dan ook niet tot de conclusie komen dat verzoekers geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voor zover dient te worden afgeleid dat verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de ingestelde vordering beoogde op te werpen wegens een gebrek aan belang, wordt zij verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Onder het kopje *"Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: Moeilijk te herstellen ernstig nadeel, schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, manifeste beoordelingsfout"*, betogen verzoekers als volgt:

“De aangevochten beslissing betreft een weigering van regularisatie in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.19870. De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft namelijk geoordeeld dat verzoekers in hun aanvraag niet hun identiteit bewijzen zoals bepaald in §2, alsook geen bewijs bevat zoals voorzien in §2 lid 3. Verzoekers brengen thans de nodige stukken bij. Verzoekers brengen namelijk een kopie van hun paspoort bij, alsook drie medische getuigschriften bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, opgesteld door een gespecialiseerd geneesheer in de aandoening waaraan hij/zij lijdt.

Deze certificaten behandelt de volgende aspecten:

- Aard en ernst van de ziekte*
- Gedetailleerde beschrijving en duur van de behandeling*
- Pronostiek in geval van adequate behandeling of de afwezigheid van dergelijke behandeling*

Deze medische attesten stellen de ernst van de medische toestand van verzoekster voldoende vast, zoals vereist volgens het bij artikel 9ter bepaalde.

De medische attesten zijn daarenboven een oordeel van twee verschillende geneesheren, met name dr. P.R. en dr. L. V.

Zij komen beiden tot hetzelfde oordeel, met name dat verzoekster aan een ernstige depressie met suïcidale neigingen lijdt, wat hun oordeel meer geloofwaardigheid geeft.

Dr. R. oordeelt dat verzoekster lijdt aan slapeloosheid, hoofdpijn, zelfmoordgedachten, haaruitval.

Om die reden meent hij zelfs dat verzoekster het volgende jaar geen verre reis, terug naar haar geboorteland, verdraagt. Meer nog heeft hij geoordeeld dat een terugkeer naar Macedonië voor verzoekster zal resulteren in een psychose en eventuele zelfmoordpoging. Tevens dr. V. oordeelt dat een terugkeer naar Macedonië voor verzoekster zal resulteren in een verdere depressie en mogelijks suïcide. Om die reden meent hij dat verzoekster de volgende medicatie dient te nemen: Diazepan en Welbutrin. Daarnaast is een behandeling en begeleiding bij een psycholoog of psychiater broodnodig.

2 .

Verzoekster reageert gunstig op de therapie.

Omwille van de medicatie en de psychologische begeleiding door Dr. R. en Dr. V. is er namelijk een lichte verbetering vast te stellen in de gezondheidstoestand van verzoekster.

In casu kan het dan ook niet ernstig betwist worden dat verzoekster deze medicatie en psychologische begeleiding nodig heeft, alsook dat zij deze behandeling en begeleiding niet kan genieten in haar land van herkomst.

Moest de medicatie die verzoekster nodig heeft, beschikbaar zijn in haar land van herkomst, quod absolute non, dan nog beschikt zij aldaar niet over de financiële middelen om de betreffende medicatie aan te schaffen.

Uit het feit dat verzoekers hun land van herkomst hebben verlaten om naar Europa te komen, dient te worden afgeleid dat zij niet kapitaalkrachtig zijn.

Daarenboven dient het de opmerking dat hun land van herkomst de oorzaak is van de zware depressie van verzoekster.

Hen terugsturen naar Macedonië zou haar enkel nog meer confronteren met haar (medische) problemen.

Zowel Dr. R. als Dr. V. geven zelfs aan dat, wanneer verzoekster zou worden teruggestuurd naar haar geboorteland, verzoekster zal wegwijnen en doodgaan.”

3.2. De Raad verklaart het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het *“Moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* aangezien dit geen onderdeel van een middel vormt. Dit veronderstelt immers de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403), quod non in casu.

3.3. Verder dient de Raad net als de verwerende partij vast te stellen dat verzoekers totaal niet ingaan op de motieven van de bestreden beslissing. Hun hele betoog is erop gericht aan te tonen dat de bestreden beslissing niet deugt aan de hand van stukken die *“thans”*, voor het eerst, gevoegd worden bij het verzoekschrift. De Raad kan als annulatierechter echter niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op grond van stukken waarover de gemachtigde van de staatssecretaris niet beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Evenmin kan de Raad als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf gaan beoordelen op basis van de aan het verzoekschrift gevoegde stukken.

Het enig middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA